

Часопис Союзу Українських Провінціальних Організацій (СУПО) в ЧСР

Виходить кожного місяця. — Періодична річно в ч. с. р., Югославії. Адреса: 1 Помар 12- Кн. — в інших державах 20- Кн. — Ориєнтовне число 1- Кн. Адреса Редакції та Адмін.: „Ukrains'kyj Samostyjnik“ Rüedol I, čp. 222, в Liberci. Рахунок поштової шахти: в Празд ч. 68.210. „Ukr. Bank“

Великі роковини.

Ден 22. січня ц. р. минуло 17 літ від найбільшої історичної події в довгій превісній історії нашого народу, від дні проголошення алуки двох частин одного народу в одну соборну державу.

Згадуючи про цю велику й світлу подію не будемо тут говорити про її вагу. Ми її відчуваємо й розуміємо. Дуже добре, що доказ цього ми дали вже тоді, коли в присажі в руках боронили що соборну державу. Документ 22. січня призначався тимчасову Українською Армії.

Ми хочемо відзначити тут лише на те, що хоч нині не маємо тієї соборної держави, то сказа ідея соборності не втратила для нас нічого менше із своєго первісного значення. Для нас ще й нині державна самостійність покращується в державної соборності. Ми ще й нині будемо на цій всії своїй дальшій плавні й спираємо на цій всії свої національні надії. Вона є ще й далі для нас вихідною точкою всіх нашіх національних амплітуд. Ми й нині дали свято вірно, що гекатомби жертв, ажових за півтарі цілі соборності не пропали та марно. Вони ж не лише що дали свідоцтво нашій національній гідності і нашій політичній арідості, але юни дали і нам схильні і нашим прийдешнім погодінкам великої духовної корми та створили силу підвалини для нової національної традиції й нового національного виховання. Протівідповідно цього нового виховання для нас вся і прозуміла: імовінний нашій культурний народ неусить змагатися до обединення всіх сноб земель в одну національну державу. Ми тільки хвилюну не сміємо й думати про те, що ідеал нашої соборності трохи відрізняється в останній нашій національній боротьбі в нашім підкінничними порогами, а сам фант, що маємо за собою таку величину, найбільшу в історії добрі сторінку нашої історії, день 22. січня 1918 р. — неусить при винішній нашій сумній сучасності розбурхувати в нас бадьорість та кріпити вору в невідкриті сили нашого народу.

У ВАГА!

Понадкількість діяльності, що Від Ради СУПО відбувається в Празді, на Перштині ч. 11 (Одборовні дія), реставрації,

Круті.

Недавно тішився український народ своєю власною, самостійною, від никого незалежною, вільною, суверенною державою.

Державна самостійність українського народу паневоюла москаля. Московський большевик знищив царя, але акціонери царя серед прогнилого царською гнилини московського народу. Московський большевик загінав у гнилого московського суспільства. Гнилини згідною наказані від знасилування й ограбування українського народу. З однієї сторони метушиться по Україні московський азотини та винорюючі міліції українською жиною і дітьми голodom, а з другої — наростав молоді нелояльна українська сила, що затверджує волю українського народу в Соборній Самостійній Українській Державі.

Українська молодь перша прогуміла, що на Україні є український голубоніжко-кандулючий, але немає української армії... Рятунати Україну з того безглузді проявил свою волю українська молодь, яка же буде чинною в українському державному будівництві — формуючи Студентський Курінь...

В Бахмачі обдиалися всі московські більшевицькі сили, щоби повністю наступити на Київ. Жінки українських гайдамаків під наналою кільканадцятьтисічною силою московською солдатів мусіла уступити в Бахмачі.

Ден 17. січня 1918 р. піддаєє Студентський Курінь, який мав за завдання нагородити в Бахмачі москальм дорогу на Київ, потрі боді в тім напрямі ламали межі Української Держави.

Українська команда в Київі не вишила, що Бахмач зайнятий южними ворогами.

В Крутах стрільці довдалися від усту-пачки гайдамаків, що Бахмач занятий москалями, які же сувуту на Круті. Від української противосовітської відстії в Крутах надеждало: або викинути москаля в Бахмачі й утиранти межі Української Держави, або москаль посунуть через Крути на Київ...

Ден 29. січня. Ворожа навада почалася біля 9 години. Завданням приближено 600 українських стрільців, що мали по

40 набоїв, було відбити більше як чотирисічну московську нахаду...

„Падали густі, чорні дани матросів, я за ними вішли нові, падали і внову вішли, і чорні і сірі дани. Наші деркалися крізь!“

Вечеріло. Останки українських стрільців віходили в поля битви, котре вкрило своїми тілами і ворожими трупами 200—300 українських герой-бійців. 35 учили-зінських студентів і учні москалі забрали в полон, де їх застрювали іх всіх. Найбільші страти мала студентська сотня. Упав Київ...

Коли українська війська винищили москалів з Київа, рішкіли відкопати тіла українських героїв і в полях слави під Крутами перевезти їх на вічній відпочинок у Київ.

Ден 19. березня 1918 р. приїхав до Київа поїзд з тілами українських героїв під Крутами. Родичі, друзі, знайомі приїшли розізнавати тіла своїх дорогих героїв, що віддали своє життя за непорушність меж Української Держави. Та пінати було тяжко. Зсі тіла воне мертвих українських героїв були москалями звірсько зневажені... Всі були однакові. Всі українські герої.

Покія руїни. Поперець вішли учні різних школ, — дівчата несли міни й інші. За трунами українських героїв вішли їх наїблючі, які супронодили на місце їхніго спілу своїх сина, братів, судимих. Лиш за кількох трупах вішли тільки друзі в чакільові завіси та товариші зброй... Це були українські герой-бійці в Галичині.

Подорожено всіх з бритської жигулі над кручкою, авідзе розгортається погляд на поля Чернігівщини. Щоб і по смерті могли давитися на місце свого геройського чину, на Круті.

Здеркіть Ваші слова, які катяться! Ці юнці поклали свої голови в обороні своєї Батьківщини і Батьківщина забереє про них відчіу пам'ять за цей він!

(З промови голови України, Центральної Ради проф. М. Грушевського на похороні 19. III. 1918).

Чехословако-польське напруження й ми.

Вже від донього часу, бо вже від заключення німецько-польського договору, тягнеться сильне чехословако-польське напруження. Воно нині вже твіре голосне і через те таке загально відоме всім своїм дотеперішнім винама, що адиться не потрібно тут над ним дальнє розводитися. Ясні для нас теж і його суттєві причини, що криються не в тому ішому як тільки в цілій системі теперішньої зовнішньої політики Польщі, яка в своїх основних лініях також розходиться з основними лініями загальній політики Чехословаччини із цілою Малою Антантою.

Ми, українська військова і політична еміграція, як чужинці, як ті, що в часах такого національного політичного лихоліття нашої Батьківщини найшли гостинний захист на території Чехословаччини, добре розумімо, що нам неслід явніше вістрівати в це напруження і самі вмішуватися в державно-життеві інтереси чехословакської держави; ми добре розумімо, що наша роль в цьому випадку може відходити лише до ролі обсерватора, який інтересується цілою цею проблемою постільки, поскільки вона торкається теж і українського питання, як такого, а тому то ми досі не забиралі слова в цій справі. Не будиб ми цього робили й цим разом, як би не те, що наслідки цього напруження ишли тжоким ударом і на нас самих, на нашу еміграцію в ЧСР.

Чехословако-польське напруження дішло до такої стадії, що польські уряди почали виселювати в Польщі чехословаків громадян. Само собою, що таке поступання Польщі мусило викликати відповідний реванж і з боку Чехословаччини. Тутешні уряди почали теж виселяти польських громадян. Але сталося щось для нас незрозумілого, чого піхото з нас не міг сподіватися: почали викидати в Чехословаччину і наших емігрантів, уроженців Галичини. До нас дійшла з Підкарпатської Русі суяна й просто тривожна вістка, що відтам виселюють до Польщі більше 800 українських емігрантів.

І так ось перед нами стає в цілій своїй жахливій глибині питання: що сталося і чому так сталося?

Нарешті мусимо потрапити своїм глибоким переконанням, що сталося якесь трагічне невідоміння, якого суть лежить відповідь в тому, що чехословакські військові урядові чинники при своїх рішеннях не візли під увагу того, що — та, яких виселяють — є частина нашої військової й політичної еміграції, яка прийшла до Чехословаччини й нашла тут право наяву, після програної військової війни і то війни якраз в тою Польщею, до якої тепер відійшло.

Забираючи нині голос до цього трагічного невідоміння, як в ім'я ахісту цих наших нещасних братів, дозволюючи собі звернути увагу на деякі факти тісно вузько в їх виселенні. І тих ми здається з чистим сумдінням можемо ствердити, що ці нації люди за цілій час своєго перебування в ЧСР вели себе не лише в повній льготі, але навіть вони так вживались в тутешній відносині, що для них Чехословаччина стала другою батьківщиною. Багато в них поклонилися чехословакськими громадянами, завели свої родини, розвели тут свої го-

сподарства і таки чином, хоч формально чужинці, ціле своє майбутнє життя — буття ввязали в Чехословаччину. Крім цього ми дозволюмо собі приглядати, що й те, що деякі з них в тіхніческих часах на початку існування молодої чехословакської держави в оружжя в руках помагали ІІ боронити. Малою на увазі цих наших людей, які в часі впаду майданських бояршинських військ на Підкарпатську Русь і Словаччину боролися з цими військами. Такі наївні потекла кров цих наших людей і там вони навіть палилиши вбитих своїх товаришів, таїв же емігрантів, як вони.

Складася жахлива трагедія і то тиа страшніша, що сталося це якось так несподівано, і для цих наших бідних сконталів не заслужено, що не лиши вони, але й ми всі тиа прямо заскорчені. Що положення цих наших людей дійсно трагічне, вказують на те жте ті перші відомості, які приходять до нас з Польщі про долю тих, яких вже досі висилено. Їх там або зовсім не приймають як тих, що вже тимчасом отримали польське громадянство і відіскають назад до чехословакських границь, або замикають до тюрем як політичних проступників. Дійсно приходить нам в болем сердця повторити слова української галицької преси, що для цих наших бідодавших людей «не лишається нічого іншого як голодова смерть або ж чехословако-польських гравічних стовпів».

Ось чому ми примушені нині забрати голос в цій справі. Робимо це в тік глибокою вірою, що вищі чехословакські урядові чинники перенірять із своєї варжлення про виселення наших людей і усунуть це трагічне невідоміння. Ми всі ні на хвилинку не перестаємо вірити в ті високі почуття гуманності й справедливості, якими ці чинники і цілій чехословакський народ на протязі довгих 17 років ставився до української проблеми налагі, а еміграції і окрема. А всіх наших братів емігрантів просимо задержати спокій і вірити разом з нами, що це нещастя, яке впало на нашу еміграцію в короткому часі буде ліквідоване.

Примітка Редакції. В цій справі була на діях в Празі окрема делегація, а Підкарпаття, щоб інтервенювати в міністерстві закордонних і внутрішніх справ. Крім цього, ми дозвідуємося, наші правікі громадські й культурні організації внесли тем в цій справі відповідес меморандум до всіх рішальних урядових чинників. При цім показалося, як тимчасо ми захищати свої інтереси при відсутності відповідної організованості й відповідних фондів. Це ще раз переконує нас, що до створення однієї сильної центральної організації вже наївніший час!

Кругом нас і в нас.

Міжнародна ситуація за останній місяць, буручи І в цілому, яким не змінилася. Вона Й далі в дуже непевно, а то й напружену. І царом пляється все це їталійсько-абдінський конфлікт... Після провалу французько-англійських провокацій на памірени, італійсько-абдінська війна ведеться спокійно далі й став ширити то більше натяжкою. Таке протягнення цієї війни вплівав дуже некорисно й небезпечно на загально-європейську політичну ситуацію. Воно не лише відт-

гає європейські дипломатичні сили від спроб ронинки пекучих європейських сплавів, але вони також в собі й далі небезпеку європейського конфлікту. Крім цього вони крізь велику небезпеку і для самого італія. Програма італії в Адінісі могла б мати для Італії непередбачені наслідки. Це був би початок упадку дуче і його режиму, а далі це було б сильним ослабленням Італії як важкого політичного чинника при ідернані т.н. європейської рівноваги. Не дивно тому, що рішальні європейські держави, головно ж Англія й Франція, стараються конечно найти якийсь спосіб, яким би можна швидко захистити війну. Не вдалося цього досягти «по добром», то мусить піти «по злому», то є, треба Італію до цього «примусити»: треба пошкодити т.н. санкції й завести т.н. ембарго на нафту. Мусоліні загрозив, що Італія буде це вважати причинною до війни, а це його погроза мала свої далеки йдучі політичні наслідки: вона довела до військової угоди між Англією й Францією.

В половині січня Англія й Франція заключили т.н. військову конвенцію на випадок, коли б Італія напала на флоту одної з цих держав. Англія забезпечила собі воєнну поміч середземноморських держав і таким чином підготувалася на кожний випадок. Це ще одначе не значить, що мусить прийти до війни між Англією й Італією, але цей факт рішуче вказує на неясність і напруженість міжнародної ситуації в Європі в авіаку з італійсько-абдінською війною.

Німеччина. Само собою, що заключення такого договору мусило відбутися сильним підгомоном передусім в самій Італії, а далі й в Німеччині. Італія працює в напрямі приєднання собі прахильські і починає залишитися до Німеччини. Німеччина знову діється на цей договір як на скріплення протиімперського блоку й тому починає щора золосніше говорити про обсадження своїми військами демілітаризованого надрешіського пасма зонаж французьких кордонів. Такий крок Німеччини був би знову дальшим іншим порушенням поставов версайського миру, був би новою й та неясній загально-європейської політичної ситуації.

Австрія й Середуща Європа. Деяно вісімнадцятим моментом в непевній політичній ситуації Європи треба вважати наближення Австрії до Чехословаччини, а тим і до Малої Антанти. Недавно візита австрійського канцлера Дра Шушніга в Празі — це надія на тіснішу співпрацю не лише господарську, але й політичну Австрії в Малою Антантою. Це однієї надійних засобів впорядкування політичних питань Середуща Європи по лінії плану Дра Годжі, щоб таке впорядкування спиралось на тісній співпраці не лише Австрії й Малої Антанти, але теж Польщі й Угорщини, а інвіть Німеччини. Але Німеччина в таку співпрацю — здається — не вірить тимбільше, що вона ще — здається — в презикувала з т.н. анексію. А це знову вносить неясність і на цьому відгинку загально-європейської ситуації. На такий виїз поєднані непогодіться ві одна європейська держава. Нині вже ясно, що самостійність Австрії це загально-європейське питання, це питання європейської рівноваги.

Польща ще й далі відіграла в теперішній політичній ситуації дуже неясну

ролю, спираючися на своєму договорі з Німеччиною. Далі теж існує відоме чехословацько-польське напруження, яке дотирялося членства і нас еміграції, про що пишемо на іншому місці цього членіння.

Чехословаччина Й далі держиться крізь тільки позиції в міжнародному житті, на яких стояли заходи довголітнього розуміння аккордовий політичний президента держави п. Дра Е. Бенеша.

З відносин внутрішнього політичного життя ЧСР найінтересніше для нас буде підготовка до введення автономії Підкарпатської Русі. Нам в окрема цікаво, як остаточне введення автономії вирішить питання української національності й мови. Дотеперішня позиція державно творчих політичних партій супротив українського питання на Підкарпатській Русі не дає нам ще ясного образу вирішення цього питання, хоч треба думати, що — дотеперішній досвід повинен вже бути переважати ці партії про те, що — українці на Підкарпатській Русі є певний державотворчий елемент в противівстії до русофільського і маєдраського напрямку та що всікі підозріння українців в протидержавних настроях лише до ірезентів включено, не лише безоскінні засоби воювання в поборінні українства.

Совіті. Хоча С. Р. С. Р., увійшов в концепт європейської політики і відіграв в ньому певну роль визначну роль, то все таки це не привинилося до виникнення міжнародної європейської ситуації так, як цього сподівалися. Дехто наявіть думки, що наявляють — виникла — загострення противівстіяного наставлення Німеччини й Польщі і що більше скомлювало т. зв. східноєвропейське питання. Крім цього Совітія гроють постійна небезпека на Далекому Сході в боку Японії. В зважку на останні події на Далекому Сході і в підсумку з того непевністю, яку з собою несе італійсько-абісинський конфлікт, багато говорилося про японсько-німецький військовий договір, ширнений розуміється лише проти СССР.

На українських землях у внутрішньому житті Радянської України панував й дали протиукраїнський постійніший режим, а це мало свій вищий вплив і на українську політику під Польщею. Це було однак із мотивів, які пінували наших братів у Польщі до угоди з поляками. (Про цю угоду ми написали в наступному числі У. С. точніше). Які будуть насліди тієї угоди, нині ще годі сказать. Понішо вона скрипала лише становище Польщі на міжнародному форумі, але самим українцям не дала ще відповідно чого. Доказом цього, що угоді відповідно не дала підняти голосом самога "Діла" провідного органу УНДО-ни, отже, партії, яка цю угоду підтримала. Девінція доказом на це є й несподівано гострий присуд у відомій варшавській процесі з 12 українськими революціонерами за вбивство міністра Піранського.

В Румунії українське життя й далі притоптане румунським урядом чоботом.

На еміграції в нашому внутрішньому житті не пришло за останній час до пінких суттєвих змін. Тут і далі панував розбідніть, розпорощеність і заміщення. За те вказ на нашу еміграцію тинкій удар в боку чехословацького уряду. З Підкарпаття виселюють масово українських емігрантів з Галичини, був-

ших вояків У. Г. А. Таке виселення триває аж 800 особам! Мав це бути відповідь на виселення з Польщі чехословацьких громадян. Сталося, як ми думамо, для нас дуже болюче й тяжке непорозуміння. Але рівночасно ми думамо, що є це до дінної міри й наша власна вина. Ми ще й досі не можемо на еміграції в ЧСР бути однією центральною організацією, яка б в таких випадках була компетентна заступати інтереси цілої еміграції й захищати її та в подібних до теперішнього вигляду говорити про іменем з компетентністю чинниками й урядами взагалі. Найменша можливість цьому кінець, перевести в діло постанову младоболеславського збору відносно об'єднання не звертаючи уваги на голоси різних принципів, фантазії, а тимбільше авантюристів. Пора важка і не час грітися, щоб не було авіамо!

Нарешті...

Сможе набути конкін в наших членів, читачів, прислівників, симпатиків і вчителів ческих та ідейних українців, коли в цьому числі "У. С." прочтана, що дес 16. лютого ц. р. має відбутися в Празі Зіад представників українських організацій, що його склав СУПО з метою утворення ширшого об'єднання української еміграції в ЧСР.

День 16. лютого мусить бути переломним днем в історії нашого 17-літнього перебування поза рідними землями. В той день від всіх амбуктів землі чехословацького народу, відуть до серця славянства, й осередку укр. культурного життя золотої Праги наші брати, щоб тут разом з ними маніфестувати свою державну вільськість й ворігти раз на разе в дотеперішній гуртківництві, яке досі як до кости нищило наш національний організм.

Цей Зіад має бути немов символом нашого парламенту й протестом нашого гноблення. На ньому мусимо вирішити дальші пляни своєї національної праці й надати їй конкретні форми, яких мусить пристежувати та, що Ти ми звіремо проніц і судьбу нашої організації.

Дотеперішня наша праця на еміграції, від іншої іншої залежності дуже важко питання — була дормівкою, випадково й несистематичною. А як тає — вона не давала й не могла давати тих наслідків, яких би мозна ждала при тих умовах, які коли б ми свої сили координували в підпорядкували одному осередкові.

Всі ми разом і окремо в окрема добре відчуваємо, що так далі бути не може, а тому мусимо ці недоліки усунути. Знамо тим, що звісомі того, що доля наша лежить в наших руках. Потім послідні дні, про які пишемо на іншому місці, що раз невільно вказують, що мозна ми про себе самі не подібамо, то вагінно її то не позиціонути юї собі ніякого сліду для прайденських поколінь. А на еміграцію Італії ми не маємо, щоб тут наїхуватися, а тому, щоб тут кувати Україні долю, в собі щастя.

Нарікоти на несприятливі умови праці не приходиться, бо заходи добровільності чехословацького демократичного уряду — дозволяють тут багато можливостей до праці: треба лише хотіти. А працювати ми мусимо не лише за себе, але й за тих наших братів, що заходи політичний пресії окупантів, не можуть своєдійно викликати своїх волі й виконувати

своїх національних обов'язків так, як цього вимагають мінішні політичні, господарські й культурні інтереси кожної нації.

Наша організація юже в первісних початках своєї існування поклали собі в основу крім вгаданого тимож працю в напрямі консолідації наших національних сил, і за той, якщо правда короткий час зуміли ми товарищи поширити наші ряди до той міри, що цей роагіт заставив нас змінити назву нашої організації й поширити та поглибити її заходи.

Хочемо цим дорауявлячися в іншими нашими братами, дати їм можливість виступати в наші ряди й разом з нами співпрацювати, бо звідомі того, що до спільнога діла, треба спільні рук. І чого не можна доконати меншому гуртові, тоді легче досить більші громади.

Коли звісно відмінно оком на про-

цієніші шляхи, та пригадаємо собі всі

ті труднощі, що нам віддалися під ноги

нашими ж такими братами, то мусимо з

гордістю сказати: ростемо і Італію вперед!

Не робимо собі теж відмінної ініціативи на майдані, бо звідомі тих тихих і відповідальних зацінин, що ми їх на себе беремо, але це товарищи не сміють нас підстражувати від дальніх праць. Мусимо і дальше зверто поборювати всі труднощі й з холодним розумом, альбо вількою та завантажити їх вперед. Життя належить лише сильним, то в тим, що його адубують собі сильно, бо життя це бій, в якому перемагають сильніші. Перемога мусить бути на нашому боці, бо Італія принизливим шляхом, а якого не сміють виступати авіроку віда.

А тим, що не йдуть з нами, хоч ми їх не раз вже до співпраці залікали іншими: не хочють вічних спирок, независимості, й роздорів. Нам треба терпливості й порозуміння. Ідея, на яку ми боремося — мусить дати нам всім, що не йдуть з нами силу оволодіти в собі слабкості безпідставного антагонізму та неініціативи. Не сміють себе осідлововати, а скріплювати, бо ви ослаблення нашіх ворогів ждуть і в якого тікати. А це не в іншому, ані не у нашому інтересі.

Ми певні в тому, що коли зумієте піднести до тієї висоти, на якій стоїмо ми, то тоді відповідудуться більшості й підіде з нами до віткуноті мети. Пам'ятайте, що одна організація, чи партія не може ссягнути нікоди того, що є можливим до ссягнення спільними силами всього народу.

Хочемо теж сказати ідеїві слів тим, що заневірнішили у класні силах, впали на дусі й від нашільют праці підійшли. Пам'ятайте товариши, що так, як наша державна самостійність не була за один день винесена, так і за один день не можна й збудувати. Для цього треба довгої, завинтої, щоденної, інколи навіть тижневої і поперечної, але і систематичної праці, без перерви. А коли руки наші стомляться, то підночімо, але підпочавши їхні дні північної, та це в ознакі Вого слабкості. З розпочатих будови не сміють уступати ані під. А коли й стинеться, що мусимо на хвилину відступити, то не сміють спускати в очі головної цілі. Пам'ятайте тим, що державна самостійність не діється слабким — й мусить здобувати силами!

А як всі товариши, що прайдете на Зіад до Праги — йдьте туди в доброму переконанні й вірі, що мусимо доконати того, чого ти всі гарно бажаємо. Спіль-

ним нашим лігантам й невиспушою працею мусимо довести до того, щоб наші стремління будуть направлені в одне русло, а ним будуть виступи, коли не всі, то бодай підзвітноча більшість еміграції. Муслимо собі виробити змільну програму, але таку, яку б задоволили нас всіх. Заяжим себе одним сильним загальним напрямом, який перетривав і найтязчії ударі. Одинцем чи ганітъ величчю гуртком не можна багато прорубити, бо чоловік не мов та цвітка, коли авансана зі своїм внем, то красни й гарно пахне, але як її від цього відривати, то скоро пахне. При праці не сміє брасувати ані одного нашого брата, в якому беться українське серце й кружле візниця кровей. Свої повинності виконуючи з геройською посвідою, бо пожалійте, що нас жде Батьківщина, для якої мусимо видобути нову будучість. А тоді з тим, що відмінна ситуація в проломлює скріпки погиблі України й в глубокій кристалізованій кринці нашої історії видобудемо обнову національної самостійності, той вічесій ідеал нашого народного відродження.

Хай мік нам настане братня любов, терпливість й солідарність, а тоді біться всіх українських сердць зілиться в одну пісню, в один ворал: добро, самостійність і соборність українського народу.

Свято Соборності й Йордан в Ліберці.

Дні 19. I. ц. р. улаштували українська спільнота в Ліберці ювілеї в Рузвельтовському костелі святої Служби Богом і водосвяті, а поповнити — Свято Соборності з відповідним рефератом. Службу Богом відслужив наш дорогий інока о. Христофор Мисько, а водосвяті разом з тутешнім діаконом о. Іоаном.

О. Мисько не забув і на свою, не зневажаю, релігійно-національну промову: «В Богом за Україну!»

Ювілеї в гостинниці «Лізені Дім» відбилися спочатку складеними в нагоді 22. січня. З рефератами виступили: Г. Гайдук, В. Шимерський і І. Пасічник. З привтом виступив і о. Мисько, котрий свою проповідь висловив в усіх словах на сучас. Дуже мало, що нас ділить від нашого дорого гостя о. Миською таємна віддача. Раді б привітати такого члена місії нама. О. Мисько зробив, що укр-експатріація потребує позиції Богом і національної, але дуже лише для своїх слухачів наш любій інока у окоті проповіді і промовах. Бажання було б, що в архієпископії влада висипала нам частину таких робітниць, як о. Мисько.

З цього сюта наслідно привітальну телеграму Місієнку, Шевченкові з листа ювілею.

Всі Ліберецькі книжтування були стараніше підготовлені вже останні. Можливо це частинно спрощало і так, що було дуже короткий час на підготування — без всього за цілих 14 днів.

ЛІКАРЬ-УСРАІНЦІ покривають всю свою потребу у товарах по обрію Ф. Р. А. Н. Ц. А. МЕНЦІНСЬКОГО

ЛІБЕРЕЦЬ, Masarykova 14, 16
турківського кварталу — для
всіх видів лікарського фаху, перевіреного
матеріалу, тумуною індуру, бандажів і всього того, що потрібно лікарському фаху. Додати державних лічниць та всіх хорів. ЦІНИ ФАБРИЧНІ! Покупаючись на це складені 10% знижки. Одна спроба вистачить, щоби зникнути з всіх кімнат скількох підприємств.

OBSAH: Velké výročí — Kruty. — Československo-polské národní a my. — Kolem nás a i nás. — Koněcne. — Zákon o amnestii v Polsku. — Drobné zprávy.

Закон про амністію в Польщі.

Дрібні проступки.

Артикул 2. амністійного закону встановлює, що дарується і пускається в ефект від дні 11. листопаду 1935 р. До тих проступків належать у першу чергу криміналістичне відмінно, це відмінно, чи відмінно. Тим способом амністія обіймає всі адміністративні карти без огляду на висоту і то так карти арешту чи і всі наложенні греческих карти.

Політичні злочини і проступки.

В сиріях за злочини і проступки виновні з політичних мотивів перед дні 11. листопаду 1935 р.

1) дарується незаконану в цілості або в часті карти наложенні чи арешту присуджено до 2-го 47;

2) зневинувати на половину карти наложенні присуджено від двох до 5 літ;

3) зневинувати на одну третину карти наложенні присуджено від 5—30 літ;

4) після смерті зменшується на досмертну терміну.

Диверсії.

Всім військовим диверсарам, які самопільно покинули військову частину, або на авіації не становили до війська, щоб відбути присуджену службу, або давши проступки виновні перед дні 30. березня 1935 р. — дарується незаконану карти наложенні в цілості або в часті. Рівною уважається карти поступування проти диверсарів, коли вони не протягли одного року від видання цієї амністії сам добровільно віддалися до військової служби.

Злочини і проступки не підпадаючі під амністію.

Амністія не обіймає: 1) проступків проти голосування в публічних справах (фальшивання

виліку виборів, підкупство голосів і т. д.);

2) підробленням греческих картонів наперік і т. д.

Тут находити лише один вибір. А саме: винесені обіймають решту та, як відомо, підкупні, чи лише ведеться проти них спільно за пускання в обіг фальшивих греческих, коли даній гречес дістася до їх рук не правдивий.

3) традиційні проступки в школу державного скарбу чи державні інституції;

4) недільний вибір, посади, перехопування та позбавлення військової абрії та жандармії, або короткотривалий обрій всіх родів та муніципів;

5) злочини та проступки проти безпеки держави, поданих в законі з 24. червня 1934 р. Тут належать зловживання шинковими;

6) обійманням до відбуття привласненої військової служби, які не ставлять перед військом, комісією, чи ухизувають перед ним, або які перед військовою службою віддають за хордов. Карти за почини проступків будуть Тим даровані, коли вони на протягі одного року від дні оголошення амністії добровільно віддаються у військової служби.

7) вини амністії не обіймає тих осіб, які ухильлюються від відбуття правосудно-належної карти, та за якими розписано стежні листи, чи різоми і тає злочин репресійний цебо та, які стало виновністю певні роди проступків (прав. налагоджено класі).

Хто рішав про вистосування амністії.

Про вистосування амністії в кожному випадку рівно та відповідно, як виконав судну присуду, щебто окружний прокуратор, або городський суд. При адміністративних карах рішення створюється. На виладів відмова вистосування амністії через городський, або військовий суд, стороні прислугує право знести звинувачення безпосередньо до вищого суду. Від рішення створюється в тих справах — можна відкликатися до вищостави.

Засідання Управи СУПО відбулося дні 10. I. р. своє перше засідання в Ліберці. По підголівниці: лікарів, фахівців справ, різнила скликані на дні 16. I. ц. р. Занятій останній Задов. II. Демічич Відд. Ради СУПО до Праги в цілі переміщення швейцарського об'єднання, з скликанням пароходом цв. 1.) Шварцетті Ілья. 2.) Вібір міністру комп. 3.) Вібір презид. 4.) Членами останнього протоколу зі Задову Ради СУПО. 5.) Заг. ревіз. Коміс. 7.) Дієгутін над відмін. 8.) Уділення абсолютного уступу членам СУПО. 9.) Принятий новий етап: виступлення членів. 10.) Заг. комісії по об'єднані. 11.) Звіт нації СУПО до «Центрального Союзу Українських Організацій» в ЧСР й прийняття нового статуту. 12.) Вібір нової управи. 13.) План віри на майбутнє. 14.) Виїзд і поблагодарення. 15.) Звернені Задову.

Задовідповідність, дні 16. I. ц. р. 10. год. подовнідру в Прагі 1, На Першотні 4, 11. (Земеттар, регистрація.)

Українське Дипломатичне Т-во в Ліберці відповіло, дні 26. I. ц. р. своє останнє засідання.

Українське Дипломатичне Т-во в Ліберці відповіло, дні 26. I. ц. р. своє останнє засідання.

Що будуть там і зробіть, то без сумніву. «Цей помірк не робить, що нічого не робить!»

До нової управи обираю: А. Сачук — голова, Г. Гарматій — заступник, М. Іасіль — секретар, Г. Гайдук — заступник, М. Хмелік — складар, В. Красій — бібліотекар, члени управи: І. Мельник, М. Бочко, Д. Федінчик, С. Токарчук. Провідні разуміння: М. Шльос і Л. Сліпач.

Новообріана управа дає понин автору, що УДТ під своїм правданням — відмінно — виступає на інші напади, а юстицію приєднав яріє УДТ.

Світлу історію УДТ можна підивитися в цієї статті.

Следжем, що УДТ піднімав і підтримував, як відомо, не одному лицю річ, що тає скоро запинитися.

Що будуть там і зробіть, то без сумніву. «Цей помірк не робить, що нічого не робить!»

До нової управи обираю: А. Сачук — голова, Г. Гарматій — заступник, М. Іасіль — секретар, Г. Гайдук — заступник, М. Хмелік — складар, В. Красій — бібліотекар, члени управи: І. Мельник, М. Бочко, Д. Федінчик, С. Токарчук. Провідні разуміння: М. Шльос і Л. Сліпач.

Новообріана управа дає понин автору, що УДТ під своїм правданням — відмінно — виступає на інші напади, а юстицію приєднав яріє УДТ.

Пожертви на пресоній фонд У. С.

(в чеських кронах)

Ф. Мещінський 28-; П. Подільський 25-; А. Скорський 18-; С. Чайка 18-; др. В. Зелений 10-; др. М. Пірковенко 8-; др. І. Лазарівський 8-; інк. С. Шараневич 8-; П. Грицай 3-; проф. Д. Коліндіш 3-

ПОВІР АВТОМОБІЛІСТИ!

АНДРІЙ САВЧУК

LIBEREC, Ondrejovská, 14.

Виступи фірми «АРТАКРОС» допочута підлітка значки «САР-ОІ». Задовідповідність, дні 26. I. ц. р. 10. год. подовнідру в Прагі 1, На Першотні 4, 11. (Земеттар, регистрація.)

OBSAH: Velké výročí — Kruty. — Československo-polské národní a my. — Kolem nás a i nás. — Koněcne. — Zákon o amnestii v Polsku. — Drobne zprávy.

«Ukrainskyj Samostijnyj» vychází 1. každeho měsíce. — Majitel a vydavatel Slezsko-ukrajinských organizací v Liberci. — Odpravidla redaktor Anna Langrová, Reprografické č. 471 u Liberce. — Redit redakční kříž. — Adresa redakce a administrativy: «Ukrainskyj Samostijnyj», Rudolf 1, redaktorka Anna Langrová, Reprografické č. 471 u Liberce. — Novin. sážka povolenia red. pošt. a telegr. č. 46177 VII/935, podávací pošt. úřad Liberec 3. Tiskárna František Loo, Praha-Vinohrady. Americká 41.